

Arrest

nr. 136 770 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat J. BAELEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger van Arabische origine uit Ahwaz. U bent officieel gehuwd met (F.A.) (O.V. X). U diende een eerste asielaanvraag in België in op 7 oktober 2013. U verklaarde lid te zijn van de Arabische partij 'Khalek Al Arab' en dat u daardoor problemen had gekend Iraanse autoriteiten. Op 28 april 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat uw asielmotieven ongeloofwaardig waren. Wat betreft de bijkomende verklaringen van uw echtgenote omtrent de levensomstandigheden in Ahwaz werd opgemerkt dat deze elementen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Aangaande de arrestatie van haar vader werd opgemerkt dat uit haar verklaringen duidelijk bleek dat dit

geen vluchtaanleiding betrof. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep op 8 juli 2014 omdat u niet op de zitting was verschenen en zich niet had laten vertegenwoordigen. U diende een tweede asielaanvraag in op 3 september 2014. U bleef bij de motieven die u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat uw vader en uw broer in Iran verscheidene keren door de autoriteiten werden meegenomen en verhoord over uw verblijfplaats en over uw activiteiten voor Khalgh al Arab. Uw bakkerij, die door uw broer werd overgenomen na uw vertrek uit Iran, werd gesloten door de autoriteiten. Uw vader werd na een brief van de ettelaat (ministerie van informatie) aan zijn werkgever thuis gezet een jaar voor zijn pensioen. Hij moet nu zien rond te komen met een klein deel van zijn salaris. U bent in België actief voor de oppositiebeweging Khalgh al Arab, die opkomt voor de zaak van de Arabieren in Ahwaz. U woont geregeld vergaderingen bij en nam eenmaal deel aan een betoging in Brussel op 11 april 2014. In geval van terugkeer naar Iran vreest u meteen gearresteerd te worden en vervolgens geëxecuteerd te worden. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een arrestatiebevel neer, uitgevaardigd op 14/12/1392 (5 maart 2014) en geldig tot 15/1/1393 (4 april 2014). Volgens dit document wordt uw aanhouding gevorderd omdat u beschuldigd werd van het beledigen van de geestelijke leiders en het deelnemen aan vergadering van Khalgh el Arab. Daarnaast legde u een aanbevelingsbrief van het Ahwazi Centre for Human Rights neer d.d. 1 september 2014 waarin wordt verklaard dat u in Iran als politiek en mensenrechtenactivist actief was voor de zaak van de Arabieren in Ahwaz. Verder was u nog in het bezit van een uittreksel van de geboorteakte van uw in België geboren zoon (H.).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u enerzijds naar uw vrees voor de Iraanse autoriteiten die u zoeken omwille van uw activiteiten voor Khalgh al Arab in Iran. U haalde aan dat uw broer en uw vader momenteel geviséerd worden door de autoriteiten naar aanleiding van uw activiteiten. U legde ook een kopie van een arrestatiebevel neer. Er dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, met name uw vrees voor arrestatie en executie omwille van uw politieke activiteiten in Iran. Er dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Aangezien geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw voorgehouden politiek lidmaatschap kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u ten gevolge hiervan zou hebben gekend. U bracht geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de beoordeling gedaan door het Commissariaat-generaal. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijkomend moet worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een beschuldigde niet in het bezit kan zijn van een arrestatiebevel. Een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde. Indien deze niet aanwezig is wordt dit document niet overhandigd aan de familieleden. In het licht van voorgaande en rekening houdend met de grote beschikbaarheid aan valse documenten kan dan ook geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan het voorgelegde arrestatiebevel. De aanbevelingsbrief van het Ahwazi Centre for Human Rights herstelt in dit opzicht uw geloofwaardigheid evenmin, daar de brief wijst op uw politieke activiteiten in Iran waar gelet op eerdere vaststellingen geen enkel geloof aan kan gehecht worden. Bijgevolg kan ook aan deze aanbevelingsbrief geen enkele bewijswaarde toegekend worden. Het geheel aan voorgaande geeft aan dat u zich niet enkel bedient van bedrieglijke verklaringen, u maakt tevens gebruik van documenten waaraan geen enkele bewijswaarde kan gehecht worden. Dergelijke vaststelling plaatst een enorm voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.

Uw politieke activiteiten in België wist u vervolgens geenszins aannemelijk te maken. Zo moet vooreerst gewezen worden op het feit dat u Faleh Abdullah al-Mansouri nog steeds niet bleek te kennen (CGVS, blz. 10). Hij is de leider van uw partij, en verbleef sinds 1989 in Maastricht, Nederland. Zijn arrestatie in 2006 in Syrië was wereldnieuws. Dit argument werd reeds opgeworpen in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in uw eerste asielaanvraag. Na acht jaar in een Iraanse gevangenis te hebben gezeten, werd hij vrijgelaten en keerde hij op 20 augustus 2014 terug naar Nederland. Wanneer

u in het gehoor in voorafgaand onderzoek in uw tweede asielaanvraag zijn naam genoemd werd, bleek u hem nog steeds niet te kennen. Dat u de politieke leider in ballingschap van uw gemeenschap, die bovendien vlakbij België verblijft, niet kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw politiek activisme in België. U zou overigens slechts aan één betoging hebben deelgenomen. U legde geen begin van bewijs van uw deelname neer. Uw verklaringen over deze betoging lieten overigens te wensen over. U wist niet wie de manifestatie georganiseerd had (CGVS, blz. 8). U kon niet zeggen wat de precieze aanleiding van de demonstratie was (CGVS, blz. 9). Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde langs de Iraanse ambassade gepasseerd te zijn (verklaring DVZ, vraag 16), beweerde u op het Commissariaatgeneraal aanvankelijk dat dit niet het geval was. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat u gezegd had dat u niet zeker was of u er al dan niet gepasseerd was en dat straten van Brussel u niet bekend zijn (CGVS, blz. 9). Een dergelijke uitleg is niet afdoende om uw tegenstrijdige uitspraken te rechtvaardigen. Het is overigens bevreemdend dat u als deelnemer aan een demonstratie die gericht is tegen het Iraanse regime niet zou weten of u al dan niet langs de Iraanse ambassade gepasseerd bent. Erop gewezen dat u toch wel de Iraanse vlag zou herkennen, gaf u aan deze toen niet gezien te hebben (CGVS, blz. 9). Gelet op voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde politieke activiteiten in België.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het uittreksel van de geboorteakte van uw zoon wijzigt voorgaande beslissing niet. De identiteit van uw zoon staat immers niet ter discussie.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De informatie waarop deze beslissing zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn beroep “*tot nietigverklaring*” in een enig middel de schending aan van artikel 57/6/2 en artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), *juncto* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt weldegelijk nieuwe elementen te hebben opgeworpen. Zijn vader en zijn broer worden op heden geïdende door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn activiteiten voor ‘Khaleq Al Arab’ (KAA). Er werd een kopie neergelegd van een recent uitgevaardigd arrestatiebevel ten aanzien van verzoeker. Dit mag dan wel betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het relaas van verzoekers eerste asielaanvraag doch dat neemt niet weg dat het nieuwe elementen zijn.

Verweerder spreekt zich volgens verzoeker tegen waar wordt geoordeeld dat een beschuldigde niet in het bezit kan zijn van een arrestatiebevel, aangezien dit steeds naar de woonplaats van de beschuldigde wordt gebracht of wordt overhandigd aan familieleden. Verzoeker verklaarde dit via een familielid te hebben gekregen en begrijpt het argument van verweerder niet. Verzoekers vader stuurde het per fax door en verweerder bevestigt zelf dat een arrestatiebevel wordt overhandigd aan familieleden indien de beschuldigde niet wordt gevonden.

Verzoeker merkt op dat de heer Al Mansouri gekend is onder verschillende namen en dat officiële informatie stelt dat KAA geleid wordt door Mohammad Taber Al-E Shobeyr Khaghani. Daarenboven bestaat de essentie van verzoekers lidmaatschap uit het bijdragen van zijn steentje aan het verdedigen van de rechten van Arabieren in Iran. Hoe de partij georganiseerd wordt, wie de leider is en wie welke functie uitoefent zijn details waarop hij zich niet wenst te concentreren. Hij concentreert zich wel op het zich inzetten voor de partij door pamfletten uit te delen en aanwezig te zijn bij de vergaderingen.

Verzoeker vraagt zich af waarom een demonstrant een bewijs zou krijgen van deelname aan een betoging en stelt dat men niet eerst gezamenlijk gezellig een groepsfoto neemt om daarna een manifestatie te beginnen.

Ten aanzien van verzoeker werd een arrestatiebevel uitgevaardigd. Het Algemeen Ambtsbericht Iran van december 2013 bevestigt dat arrestaties van mensenrechtenverdedigers en oneerlijke processen in Iran dagelijkse praktijk zijn.

Verweerder houdt voorts geen rekening met de kwetsbare positie van personen van Arabische origine in Iran. Verzoeker citeert in deze uit algemene informatie.

Verder wordt in het reisadvies inzake Iran door de diplomatie van België aangemaand tot voorzichtigheid voor reizigers. Ook de criminaliteit is aanzienlijk gestegen in Iran. De fragiele situatie wordt onder meer bevestigd in enkele krantenartikelen over de arrestatie van Iraanse burgers omdat ze in Teheran in het openbaar dansten op de hit ‘Happy’.

Ondergeschikt benadrukt verzoeker dat de toets van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet het CGVS enkel de bevoegdheid biedt om na te gaan of er nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de orde zijn. Wanneer deze reeds ten gronde worden beoordeeld (door de gegronde vrees van verzoeker in vraag te stellen) werden deze elementen reeds in overweging genomen, waarbij er dan ook niet meer correct een beslissing tot niet-inoverwegingname kan worden afgeleverd. Van zodra de nieuwe elementen worden beoordeeld moet een beslissing tot overwegingname worden afgeleverd en moet een beslissing ten gronde worden genomen.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: informatie over de leider van KAA (bijlage 3), het Algemeen Ambtsbericht Iran van december 2013 (bijlage 4), het *Ahwaz Human Rights Review* 2013 (bijlage 5) en twee krantenartikelen (bijlage 6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een steunbrief neer van de Ahwazi Organization for the Defence of Human Rights (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier, de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag zich onder meer baseert en verder bouwt op het asielrelaas dat hij uiteenzette in zijn eerdere asielaanvraag. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2014 van de commissaris-generaal, zoals opgenomen in het administratief dossier, werd echter geoordeeld dat aan dit relaas niet het minste geloof kon worden gehecht, en dit omdat (i) geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde reisweg en hij het onmogelijk maakte een concreet beeld te krijgen over de werkelijke omstandigheden waarin hij Iran verliet; (ii) niet het minste geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor KAA, noch aan de problemen die hij ten gevolge van zijn politieke activiteiten beweerde te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 126 818 van 8 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u enerzijds naar uw vrees voor de Iraanse autoriteiten die u zoeken omwille van uw activiteiten voor Khalgh al Arab in Iran. U haalde aan dat uw broer en uw vader momenteel geïnterviewd worden door de autoriteiten naar aanleiding van uw activiteiten. U legde ook een kopie van een arrestatiebevel neer. Er dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste

asielaanvraag hebt uiteengezet, met name uw vrees voor arrestatie en executie omwille van uw politieke activiteiten in Iran. Er dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Aangezien geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw voorgehouden politiek lidmaatschap kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u ten gevolge hiervan zou hebben gekend. U bracht geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op de beoordeling gedaan door het Commissariaat-generaal. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Verzoeker betwist het voorgaande niet doch erkent dat de problemen van zijn vader en zijn broer en het arrestatiebevel betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het relaas dat hij uiteenzette tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Het neergelegde arrestatiebevel (administratief dossier, map documenten) wordt verder slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat een beschuldigde niet in het bezit kan zijn van een arrestatiebevel aangezien zulk arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde en, indien deze beschuldigde afwezig is, niet wordt overhandigd aan de familieleden (administratief dossier, map landeninformatie). Verzoeker doet dan ook een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar hij voorhoudt dat verweerder hierin zou aangeven dat een arrestatiebevel wordt overhandigd aan familieleden indien de beschuldigde niet wordt aangetroffen. Rekening houdend met de informatie in het dossier inzake de grote beschikbaarheid van valse juridische documenten uit Iran (*ibid.*), kan aan het arrestatiebevel derhalve ook omwille van deze reden geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar wordt gemotiveerd:

“De aanbevelingsbrief van het Ahwazi Centre for Human Rights herstelt in dit opzicht uw geloofwaardigheid evenmin, daar de brief wijst op uw politieke activiteiten in Iran waar gelet op eerdere vaststellingen geen enkel geloof aan kan gehecht worden. Bijgevolg kan ook aan deze aanbevelingsbrief geen enkele bewijswaarde toegekend worden.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Bijkomend kan ten aanzien van de voormelde aanbevelingsbrief nog worden opgemerkt dat deze blijkens verzoekers verklaringen een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont en is opgesteld op basis van zijn eigen verklaringen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 13 november 2014, p.10).

Aan de ter terechtzitting neergelegde steunbrief (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan evenmin bewijswaarde worden gehecht. Ook dit stuk vertoont een kennelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien gaf verzoeker ter terechtzitting aan dat hij de opsteller van deze brief niet persoonlijk kent, dat hij deze persoon nooit heeft ontmoet en dat deze persoon neerschreef wat verzoeker hem over de telefoon vertelde.

Het uittreksel uit de geboorteakte van verzoekers zoon (administratief dossier, map documenten) bevat geen elementen die relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Aan verzoekers beweerde politieke activiteiten in België kan voorts geen geloof worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“U zou overigens slechts aan één betoging hebben deelgenomen. U legde geen begin van bewijs van uw deelname neer. Uw verklaringen over deze betoging lieten overigens te wensen over. U wist niet wie de manifestatie georganiseerd had (CGVS, blz. 8). U kon niet zeggen wat de precieze aanleiding van de demonstratie was (CGVS, blz. 9). Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde langs de Iraanse ambassade gepasseerd te zijn (verklaring DVZ, vraag 16), beweerde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat dit niet het geval was. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat u gezegd had dat u niet zeker was of u er al dan niet gepasseerd was en dat straten van Brussel u niet bekend zijn (CGVS, blz. 9). Een dergelijke uitleg is niet afdoende om uw tegenstrijdige uitspraken te rechtvaardigen. Het is overigens bevreemdend dat u als deelnemer aan een demonstratie die gericht is tegen het Iraanse regime niet zou weten of u al dan niet langs de Iraanse ambassade gepasseerd bent. Erop gewezen dat u toch wel de Iraanse vlag zou herkennen, gaf u aan deze toen niet gezien te hebben (CGVS, blz. 9). Gelet op voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde politieke activiteiten in België.”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde politieke activiteiten in België. Kritiek op de overige, overvloedige motieven die in dit kader worden aangehaald kan de teloorgegane geloofwaardigheid van deze activiteiten niet herstellen.

Waar verzoeker daarnaast nog wijst op de kwetsbare positie van personen van Arabische origine in Iran, dient te worden opgemerkt dat hij deze nooit eerder expliciet aanhaalde als element op basis waarvan hij problemen zou vrezen. Hij haalde immers nooit eerder aan dat hij louter op deze grond problemen riskeerde. Uit de informatie waarnaar verzoeker in dit kader verwijst kan bovendien niet worden afgeleid dat de situatie voor personen van Arabische origine dermate ernstig zou zijn dat verzoeker ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst problemen zou dreigen te ondervinden. Daarenboven blijkt het tegendeel uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Aldaar gaf hij duidelijk aan: *“ik had geen economische problemen. ik leefde goed. ik had mijn bakkerij, mijn huis. ik leefde tussen mijn ouders en mijn broer. ik had geen reden om weg te gaan van daar en naar hier te komen”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 13 november 2014, p.11).

Verzoeker brengt voorts geen informatie bij ter ondersteuning van zijn betoog inzake de *“fragiele situatie”* in Iran. Hij poneert dat het reisadvies van de Belgische diplomatie oproept tot voorzichtigheid en dat de criminaliteit aanzienlijk is gestegen in Iran. Hij brengt dit reisadvies echter niet bij. Bovendien is een reisadvies bestemd voor reislustige Belgen en vormt dit geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Noch uit de krantenartikelen omtrent de bestraffing van enkele personen die het verbod om in het openbaar te dansen schonden, noch uit de overige bij het verzoekschrift gevoegde informatie kan worden afgeleid dat de situatie in Iran zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker ondergeschikt nog stelt dat het CGVS zijn zaak ten gronde zou hebben onderzocht en daardoor geen beslissing tot niet-inoverwegingname kon nemen doch een beslissing ten gronde had moeten nemen, dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikte teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek *“ten gronde”* – te onderwerpen doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen.

2.2.6. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct gesteld:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een

verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. (...)"

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS